

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CARTIERUL GENERAL GATERUL

S3 T3
L2

Aceasta este partea a treia a poveștii.
 Citește-o, apoi... recrează-o!

la-ți notițe cu privire la informațiile importante din text!

Notițele pot fi sub formă de hartă mintală, tabel, desen, etc.

Cartierul general – gaterul

Cartierul general. . . Voi, băieți de țară frumoși și robuști ai spațiilor larg deschise, care nu trebuie decât să pășescă în fața ușilor pentru a fi aproape de pajiștile nelimitate, sub un minunat cer vast albastru; voi, ai căror ochi s-au obișnuit cu distanțe mari; voi, care nu sunteți închiși în locuințe – nu puteți ști ce înseamnă un teren liber pentru un copil crescut în oraș. Pentru copilul din Budapesta, reprezintă țara sa nemărginită, pășunile sale, câmpiile sale. Pentru el înseamnă libertate și nemărginire, acest teren care este înconjurat de un gard șubred pe o parte și de ziduri înalte înălțate spre cer. Până acum, acest teren de pe strada Pal cu casele ei cu apartamente pline de tristețe, a rămas ascuns locatarilor, niciunul dintre cei care stau acolo nu știu că această bucată de teren a fost odată terenul de joacă al băieților de școală.

La momentul poveștii noastre, terenul în sine era gol – ceea ce se poate aștepta de la un lot vacant. Gardul său se întindea de-a lungul părții străzii Pal. Două clădiri înalte l-au mărginit în stânga și în dreapta, iar în spate ... da, secțiunea din spate a făcut ca aceasta Baza să fie cea mai atractivă, magnifică.

Aici, trebuie remarcat, era alăturat cu un alt teren spațios. Acesta a fost închiriat către un gater, iar lotul a fost presărat cu grămezi de cherestea. Aici stive de lemne de foc formau blocuri simetrice, iar printre aceste blocuri uriașe erau alei mici. Era un adevărat labirint. Câteva alei înguste cu trei puncte care se intersectează între stivele de lemn mute și întunecate. Nu era ușor să găsești drumul în acest labirint. Dar cel care reușește să răzbată se trezea într-o mică poieniță în mijlocul căreia se afla o colibă mică. Înăuntru era găzduit gaterul cu aburi. Era o casuță ciudată. Era complet acoperită de viță de vie sălbatică. Coșul său negru se umfla grațios prin frunzișul verde; la intervale regulate și cu regularitate asemănătoare ceasului, emana vapori limpezi și albi. În astfel de momente, dacă ascultai de la distanță ai fi putut zice că este o locomotivă, undeva printre grămezile de lemn, la începutul drumului.

BĂIEȚII DE PE STRADA „PAL” CARTIERUL GENERAL GATERUL

S3 T3
L2

Aceasta este partea a treia a poveștii.
Citește-o, apoi... recrează-o!

Lângă colibă stăteau camionete mari și stângace. Din când în când, una dintre aceste dube se întorcea spre streășină, producând un sunet scârțâit. Chiar sub streășină era o fereastră mică și din această fereastră se întindea un jgheab din lemn. Când autoutilitara s-a oprit lângă fereastră, din jgheab a început brusc să picure o masă de lemne aprinse; s-a turnat destul de mult în duba mare. Și când duba a fost umplută până la vârf, șoferul a strigat. Apoi micul coș și-a încetat umflăturile, în cabană a urmat tăcerea imediată și, la cererea stăpânului lor, caii au început cu încărcătura lor. O altă autoutilitară – flămândă și goală – se rostogoli până la fereastra mică și coșul de fum negru din fier își reluă vărsăturile, se auzi din nou driblingul de lemne.

Așa a continuat, an de an. Orice lemn tăiat în bucăți de gaterul din colibă a fost înlocuit invariabil cu încărcături proaspete transportate de acele dube mari. În acest fel, marea curte nu a fost niciodată lipsită de stive de lemn și gaterul nu a încetat niciodată să urle. În fața colibe se aflau o grămadă de duzi; lângă ei, o baracă aspră din lemn. În ea locuia paznicul de noapte, un slovac, care a fost tras la răspundere pentru posibile furturi și incendii în curte.

Capitolul 2 (paginile 22–25)